

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

El poble ha treballat admirablement en els comicis; admirablement treballa la minoria republicana en el Congrés. Dos accions convergents contra 'l mateix enemic a qui hi ha que batre a tota costa. Espanya entera ho vol, y Espanya ho lograrà.

El govern de n Villaverde nomenat expressament pera contenir l'avalancha republicana, ha sigut arrollat y venut en tota la línia. Las últimas eleccions municipals, respecte a las legislativas del passat abril, signifiquen un avenç de mes de un cent per cent de las energias republicanas. Fora de Madrid, ahont per evitar la victoria electoral republicana, 'l govern, faltant a tota llealtat y decoro, copà las intervencions de las mesas, en el resto d'Espanya el plebiscit ha respost admirablement en pro de la República.

Y encare a Madrid mateix, l'acció dels electors republicans allunyats voluntariament dels colegis, s'exercí en tots els districtes, suscribint un missatge d'adhesió al ilustre Salmerón que arribà a reunir prop de 40 mil firmes. Aquest es el nostre escrutini. També Madrid es un poble essencialment republicà.

Las autoritats madrilenyas, follas de despit, tractaren de impedir aquesta abrumadora manifestació; pero com el poble estava dintre de la lley, s'estrellaren en la resolta actitud dels organismes republicans.

Apoyada la minoria republicana en el grandios efecte que ha produhit el pronunciamient d'Espanya en pro de la República, ha empré una campanya enérgica, implacable contra un govern que ha perduts, sos últimos punts de apoyo. La mateixa majoria s' comensa a avergonyir de tenir qu' estar a las ordres de una colla de fracasats.

La minoria en justa vindicació a las ofensas inferidas al partit republicà ha empleat ab éxit la táctica del obstruccionisme. S' obliga al Congrés a observar las més nimias prescripcions reglamentarias; s'exigeix que las votacions siguin nominals, y ab aixó sols n'hi ha prou pera fastidiarlos. No falta qui tatxa de anti patriótica aquesta conducta dels diputats republicans; pero com ella es efecte dels abusos comesos pels ministros, els verdaters anti patriotas son, en tot cas, els autors de aquests abusos. Cada hū está en el seu dret al defensarse ab las armas de que disposa. Aixís en tots els Parlaments de Europa, lo mateix a Inglaterra, que a Alemania, igual a Bélgica que a Italia, quan las minorias son victimas de las brutals desconsideracions del poder, apelan a semblants medis, y la gent sensata y reflexiva 'ls dona la rahó. L'obstruccionisme será tan perturbador com vulguin; pero fins ara es l'única corassa contra las arbitrariedades dels gobernants. A la má de aquests está 'l que l'obstruccionisme no s'emplehi: comensin pera ser respetuosos ab el dret agé, y ningú 'ls crearà di-

ficultats de aquest género. Ben clar ho diu el refrán castellá: «No la hagas y no la temas.»

Pero no tot se 'n va en tiquis miquis reglamentaris, en contar el número de diputats y exigir votacions nominals. Els nostres dignes representants pronuncian eloqüents, inflamadors discursos de oposició, de un efecte marvellós en la conciencia del país vivament estimulada. Successivament han parlat, entre altres, els Srs. Azcárate, Muro, Morayta, Melquíades Alvarez y Salmerón, ja combatent la política del govern, ja discutint, ab criteri republicà y regenerador, alguns dels capítuls del pressupost.

Tots a una han empleat un llenguatge sever, enérgich, cáustich, de franca y resolta oposició. Hi ha hagut interrupcions, impropis, insults contra 'ls valents adalits de la causa republicana. Ni en Villaverde, ni en García Alix son homes que tinguin la serenitat y l'aplom necessaris en tot ministre. El mateix Romero Robledo, que presideix ab una parcialitat escandalosa, en més de quatre ocasions ha perdut els estrepes, agravant la situació del Govern.

Unas paraulas insultants dirigidas per en Villaverde a Salmerón, sigueren per aquest rebutjadas ab tanta energia, que al últim el mateix que las proferí se las hagué de tragar.

La victoria del Govern

Estich altament satisfet del resultat de las eleccions.
García Alix

—Un' altra victoria com aquesta, y ja podeu plegar.

ció, queda sota peu del polític mallorquí, a qui la majoria conservadora mira com a son últim salvador.

També tornarà a fracassar, tant bon punt s'encairregui de dirigir-la, que ni per ell ni per cap monàrquic hi ha ambient propici en l'opinió del país. L'atmosfera put a tempestat, a tormenta, a revolució.

PEP BULLANGA

LA REVENTADA

STEM entussiasmats. El tercer acte del gran drama que s'ha desenvolupat a Espanya resulta ser el més interessant, el més sensacional, el que ha de tenir conseqüències més immediates i trascendents a la vida de la nació.

Té el partit republicà plantejat un empenyo: el de liquidar vintivint anys de ruina i oprobio, posant la nació completament regenerada, lliure i mestressa de sí mateixa, al amparo de una República progressiva.

Aquest empenyo s'està complint, cada vegada, amb més fermesa i més potencia. Aquell cor del país avants paralitzat, ja esbataga i s'acomou i sent els grans anhels de la vida i l'esperança. El poble renaix i tot lo caduch trontolla.

Anem camí de la revolució, i aquest camí ja no es costarà i fatigós: al contrari, 'ns vé de baixada. La velocitat inicial se va multiplicant. Y no per anar, com anem cada vegada més depressa, sentim vértich, ni perdém el mon de vista. Tenim plena consciència dels nostres actes, com la tenim també de la nostra força incontestable. Prompte, molt prompte, arribarem al terme de la jornada.

Decididament, la part viva d'Espanya s'acaba de pronunciar novament en pró de la República. Aqueixa corrent de vida s'ha acentuat allà ahont avants se manifestava i ha anat invadint i guanyant noves porcions de la nació. En las eleccions legislativas pogueren Madrid, Valencia, Barcelona y algunas otras pocas capitals las que s'proclamaren republicanas; en las eleccions municipals, Espanya entera s'ha cubert de redutes y baluards de la República. Contém avuy ab Zaragoza, ab Sevilla, ab La Corunya, ab Bilbao, ab Logronyo, ab Teruel, ab Huelva, ab Palma de Mallorca, ab Toledo, ab Castelló de la Plana, ab Canarias, ab San Sebastián, ab León, ab Lleyda, ab Tarragona, ab Girona, ab Salamanca, etcétera, etc. Casi en la meytat de las capitals de provincia, ha sigut electa una majoria de regidors republicans. En la casi totalitat de las restantes s'ha obtingut també una representació valiosa. La mateixa proporció s'observa en els pobles de todas las indicadas provincias, alguns dels quals han superat a las mateixas capitals.

¿Qué li queda ja a la monarquia?
Sols els partits turnants desballestats, descomposats, impossibilitats de tot funcionament, y 'ls restos impotents del caciquisme ab las mans al cap.
[Quina debacle!

Se tirava en cara al govern de 'n Silvela y en Maura la culpa de un relatiu respecte a la legalitat electoral, que produhí l'anada a las Cortes de un contingent de 36 diputats republicans. Com a vetlladors poch gelosos dels interessos dinástichs se 'ls obligá a dimitir, per no volerse prestar a determinats jochs abominables, avuy ja passats de moda y de tot punt ineficassos.

Y se 'ls doná per substituïts a un Villaverde y a un García Alix, ab l'encàrrech especial de contrarrestar y desfer per tots els medis l'onada republicana. Homes de poch escrúpuls empergueren la campanya, extremaren las persecucions contra tota mani festació republicana. En el seu deliri persecutori feren un crim de tota crítica antimonárquica, del entussiasme republicà desfogant al crit de «Visca la República»: no respectaren res, ni la immunitat dels representants de la nació.

Ja en el período electoral se donavan per victoriosos, quan ab sos procediments xanxellers lograven llansar al retraïment al partit republicà de Madrid. Ufanosos s'esponjavan davant de las institucions, creyentse ser els camálchs providencials destinats a aguantarlas a pés de brassos, quan Espanya entera, inclús Madrid, els ha caygut a sobre y 'ls ha aplastat.

Els republicans de Madrid no emitiren el vot, pero firmaren en número de uns 40 mil un missatge d'adhesió a 'n en Salmerón, y aquestas firmas valen tant ó més que 'ls vots.

Per lo que respecta a las provincias, si bé s'intentaren idénticas tropelias, no hi arribaren las forsas hercúleas de aquestas atletas de cartró, y per tot arreu sigueren arrollats y vensuts ignominiosament.

[Y cóm han quedat! En Silvela y en Maura, salvaren a lo menos certa apariencia de respectabilitat y de decoro: en Villaverde y en García Alix van de tomballons, y allá, en el Parlament, se revolcan, llansant ab sos últims badalls sas últimas insolencias.

Ja no falta sino que 's dongui l'ordre.—Escembre aixó.

Y ara ¿de qui ni de qué farán mánegas las institucions caducas? Ja no 'ls hi quedan homes de prestigi, ni partits organitzats que las pugan treure de la fanguera. Todas las combinacions que pugan ferse resultarán impotents, estérils, agravatorias de son estat ja insostenible. Han perdut lo qu' es més necessari encare que 'ls partits y els homes. Per ells

s'ha anat enrarint fins a l'asfíxia, l'ambient vital de l'opinió.

Y aquest ambient, a onadas refrigerants, oxigenadas, saturadas de una vida nova s'está condensant al entorn dels ajuntaments republicans novament electes, cridats a governar y administrar als pobles. Ab ells está la voluntat, la confiansa y l'entussiasme de la nació. Cada un de aquestas ajuntaments constitueix un baluard de la República: tots junts forman la República entera.

Aixís, ab l'us dels medis legals, may de un efecte tan revolucionari, com en las presents circumstancias, s'está constituint un poder fort y popular, enfront de un altre poder caduch y sense arrels en el camp de la vida nacional. Desde avuy—no vacilém en vaticinarho—aixó matará alló; els ajuntaments republicans acabarán ab el régimen.

Als governs monárquichs la vida 'ls hi es completament impossible, no podent contar ab las corporacions municipals. Per aixó se las feyan sevas, sense reparar en els medis. Per aixó tenian al seu servey l'odiós y repugnant caciquisme, conculcador de la justicia, ofegador del esperit popular. Avuy el caciquisme ha fet a tots y l'poble es qui ha acabat per imposarse.

No necessitarán els ajuntaments sortirse de la llei per afermar la seva posició, impossibilitant l'acció del poder central. Ab no far cas de las sevas intrusions ilegítimas ne tindrán prou. L'esperit públich se posará resoltament al seu costat, y ab l'esperit públich per corassa serán intangibles.

Que ho probi l'govern de suspendre'ls y sabrá lo que pot un poble gelós dels seus drets. Pero no ho probará síquera. Ja ha fet tart per intentarho. En molts punts—de Barcelona 'n podem respondre—no trobará ciutadans, que de real ordre s'avinguin a arrebatat la representació dels elegits del poble. Hi ha pena de deshonra y fins perill personal en prestarse a una complacencia de tot punt inmerescuda.

Pas a pas, empenya a empenya, embestida a embestida hem anat avansant camí de la reintegració en el poble espanyol de la seva plena soberania.

Aquesta reintegració la veyem alborejar, a cada instant més clara y lluminosa. Prompte será un fet consumat.

Tot intent de resistencia resultarà cada vegada més inútil y contraproduhent.

¿Y quina forsa 'ls queda als que han fet la desgracia de la nació per oposarse a la ferma voluntat del poble?

Ni forsa, ni rahó, ni alé de vida.

Pels reventats no hi ha remey.

P. K.

LAS ELECCIONES DE BARCELONA

entussiasme y la fe, en conjunció ab l'esperit reflexiu y ab la més admirable disciplina: tal es lo que revelaren las eleccions de Barcelona.

Contra 'ls republicans s'emplearen tots els medis: y tots se estrellaren en la serenitat del poble.

Campanyas de difamació y de desprestigi fomentadas pels regionalistas: empenyos de ficar la bruixa en las filias republicanas, dividintlas y desgabellantlas: el tolle tolle contra en Leroux taxtando al dictador, per haver presentat una candidatura inmillorable y neta de tot personalisme, tolle tolle armat pels reaccionaris y secundat per alguns que 's diuhen republicans: el retraïment dels federals, portat fins a tal extrem de ceguera, que alguns interventors esquinaren las credencials, deixant las mesas sense representació: la dissidencia de una fracció del partit progressista que presentá candidatura apart; y en l' hora de la lluyta, l'expedició a tot drap de candidaturas amanyadas... No hi hagué medi que deixés d'emplearse contra l'Unió republicana... Y l'Unió republicana triunfá de tot: lo mateix dels enemics de fora, que dels traïdors de dintre.

Quan al vespre 's recullían els datos dels escritinis, s'anava consolidant la més hermosa de las victorias. Presentarem 17 candidats y 'n sortiren 18. Tots, menos un, per majoria: en tres districtes se coparen majorias y minorias y s'haurian pogut copar en cinch, que vots sobraven per ferho. Aquest resultat assegura la majoria republicana dintre del Ajuntament. Hi tenim ja 10 regidors: n'hi portém 18, n'hi tindrem 28. Els regionalistas n'hi tenen també 10, n'hi portan 7 (la meytat dels que presentaren) n'hi tindran 17. Els 5 restants pertanyen al partit fusionista. Son els últims *Abenzerragios* del caciquisme monárquic.

Aquestos son els resultats de l'elecció. El partit republicà te una forsa preponderant en tots els districtes de la ciutat vella, ab excepció del ters, ahont els regionalistas ens han portat tan sols una ventatja de un miler de vots; en tots els districtes de la ciutat nova, y en tots els dels pobles agregats. Es, donchs, una ciutat essencialment republicana.

Els comptes que 's fan els regionalistas pera consolar-se de las sevas penas y fer combregar als companys de causa ab rodas de molí, cauhen per la seva base. Comparin las actuales eleccions municipals, ab las celebradas dos anys enera y trobaran lo que han perdut ells y lo qu'hem guanyat nosaltres. Nosaltres hem conservat els districtes primer, séptim, octau, nové y décim, y 'ls hem arrebatat el segon, el quart y l'sisé, que dos anys enera votaren per ells: hem guanyat ademés el quint qu' elegí regidors fusionistas.

Per molts motius no poden compararse las eleccions legislativas de abril últim ab las últimas municipals, en lo que 's refereix al número de vots emesos. Las eleccions legislativas acostuman a tenir una major unitat de objectiu, que no tenen las municipals, subjectas a tota mena de miserias. Per altra part, en las legislativas els regionalistas tingueren en front la candidatura de 'n Mella, y l'diuenje tots els carlins y reaccionaris se sumaren ab ells. L'Avi Brusi y la titulada *Lliga de Defensa social* acceptaren y recomenaren la seva candidatura. Y en

cambi, el partit republicà de l'Unió hagué de sufrir el retraïment dels uns, l'hostilitat dels altres, la dissidencia de alguns, las pretencions de certs candidats de barri, y aixís y tot, el contingent d'electors qu' en las eleccions de abril fou de 35,000, en las eleccions del diuenje arribá a 30,000. La diferencia sobre no ser de gran importancia, deu atribuhirse a las condiciones especiales de la lluyta del diuenje. Al qui 's fassi la ilusió de que l'partit republicà retrocedeix, ja li dirém de vots en las més próximas eleccions legislativas que 's celebrin. El copo de majorias y minorias, es segur.

El poble republicà de Barcelona no s'ha limitat, sols a enviar al Ajuntament una majoria de regidors, sino que ademés ha trasat orientacions fixes y seguras a la gran comunitat republicana. Pitjor per qui no vegi aqueixas orientacions tan claras, y per qui veyentlas las desconegui y s'empenyi en no seguirilas.

El poble vol que avuy el partit republicà, cridat a apartar l'obstacle de las institucions caducas, formi una sola familia, un sol exercit, perque únicament aixís se facilita l'exit de l'empresa. Qui no estigui ab cos y ánima dintre de l'Unió republicana, no estará en el lloch a que l'crida l'honor y l'interés de la causa. El poble l'considerará com a desertor, y l' deixarà sol.

S'ha acabat el período de las estérils y amohinosas diferenciaciones, útils sols als enemics de la República. El poble te per Catedral l'espai inmens y no vol capellets tancadas, ab els seus santets y ab els seus santons. Qui s'empenyi en sostenirlas, se quedará sense devots y hasta las llantias se li apagarán per falta d'oli.

El partit de Unió republicana, ó siga l'partit únic té una base prou amplia perque hi tinguin cabuda todas las aspiracions republicanas, que podrán pendre cos y lluytar pera guanyar l'apoyo del país, demá qu'estigui proclamada la República; quan sigui arribada l' hora d'organisarla. Avuy, sobre ser prematur, es perillós, per tendir a fer renaxer las antigas divisions.

Aixó es lo que ab tota claretat han dit els electors que l'diuenje alcansaren la més hermosa de las victorias.

Respecte als federals que 's retragueren, a pretext de que no s'accedí a colocar als seus cinch candidats en determinats districtes, ja haurán sortit del seu error, al veure que la victoria estava assegurada en tots. Y encare que no hagués sigut aixís, la seva pretensió argüiria sempre un afany de sobreposar l'interés personal al suprem interés de la causa republicana.

Aixó fará qu'en lo successiu degui emplearse major cautela que fins avuy en concertar coalicions, que més que una suma de forsas positivas y reals, aportan verdaderas perturbacions y dificultats y sempre trascendeixen a personalismes.

Quan s'ha de marxar de cara al enemic, a bates, no es prou oportú que hi hagi qui 's dediqui a entorpir la marxa de tots ab l'afany de culir una pometa y ficarsela a la butxaca.

Als dissidents que han lluytat, els deixém sols ab la seva derrota aclaparadora. No será perque no 'ls ho haguéssim advertit. Paraulas textuales de LA CAMPANA del dissapte: «Qui alentant dissidencias tracti de oposarse a l'avalancha, será arrollat y quedarà en llastimos ridícul».

En ridícul han quedat y 'l ridícul mata. Res dirém de un periódich que havent inventat l'especie de l'existencia de un *trust* republicà, ja creu haver fet tot lo que devia per la causa.

Sab el poble republicà que si per *trust* s'ha d'entendre una concentració de treball, d'esforsos y d'energias, encaminada a la consecució de victorias com las del últim diuenje, aquest *trust* s'ha de beneficiar, perque d'ell ne sortirà la *quiebra* y la *ruina* de lo que tots volém que desaparegui. Pero que si la paraula *trust* te una intenció de negoci personal, queda completament desautorizada per tots els fets ocorreguts fins ara: per las eleccions provincials, en que 'l suposat *trust* se quedá ab un sol candidat, y 'n doná dos als federals y altres dos als progressistas; per las eleccions legislativas en que mostrá el mateix desinterés; y finalment, per la candidatura triomfant diuenje, composta de personas imparciales y agenas per complert a tota sospita de personalisme y de favoritisme.

Donar cops d'agulla en l'epidermis pot arribar a ser molest.

Pero aixó del *trust* es un cop de agulla donat a l'ayre y resulta soberanament ridícul.

P. DEL O.

ALS DISIDENTS

Per la vostra vanitat reprobada y aborrida, ensalçant a la mentida y atropellant la vritat, fugint dels vostres amichs, sembrant grans odis y alarmas y donant traïdoras armas a nostres fers enemics, vosaltres vareu lluytar per alcansar la victoria; pero, cubrintse de gloria, el poble us va derrotar. Forta la lliura va sé que, ab justicia, us va doná el poble republicà, y jo un consell vos daré: no volguéu fer may més guerra a la nostra santa Unió; ofeguéu vostra ambició y amagueuvos sota terra!

FRANCISCO LLENAS

¡Amunt els cors!

Igual que a Barcelona, las eleccions d'Igualada han sigut una prova evident de lo que pot la fe y l'entussiasme popular.

L'element regionalista, apoyat decididament pels

conservadors, reforstat per bastants republicans enamorats irreflexivament d'una novetat *gens nova*, y ajudats per alguns carlins, presentá una candidatura verdaderament notable. Els caciquistas, disfressats d'*administratius*, confeccionaren una llista de neos y incondicionals, refiantse pera véncer de las malas arts de sempre. Els republicans ab vuyt noms modestos y no contant ni ab empleats, ni ab rodas ni ab diners, vencerem a els sos contrincants.

Tota la gloria de la jornada correspon de ple a l'entussiaseta classe treballadora d'Igualada y especialment a sa ardua joventut. Veyent la fe, la energia y el desinterés ab que lluytavan aquells modestos fills del treball, no comprenia com encare hi ha qui dupta de que la classe obrera estigui capacitada pera l'exercici de tots els seus drets.

A Igualada, com a Barcelona, com a diferents punts d'Espanya el partit republicà, compost principalment de treballadors, ha demostrat que contant solsament ab la fe y una ferma voluntat sab lluytar y véncer.

¡Amunt els cors!

JEPH DE JESPU

HONT el moviment republicà s'ha presentat més fort, més concient, millor organitzat y disciplinat, es, sens disputa, a Catalunya. Todas las poblacions de importancia y molts de secundarias, y fins poblets petits en gran número, han nomenat majorias de regidors republicans. La llista que podríem fer resultaría interminable.

De manera que avuy se pot dir, apoyantho ab datos incontestables: en el plebiscit del últim diuenje Catalunya ha votat per la República.

Vegin ara 'ls regionalistas com hem anat molt més depressa qu'ells en emancipar a la terra catalana de la tirania del poder central.

Mes aixís com ells intentavan realisar un moviment esquitit, aislat y exclusivista, el nostre es ample, generós, simpátich, y la proba está en qu'Espanya entera 's dieposa a secundarlo inflamada de sant entussiasme.

Un episodi de l'elecció de Tarrassa, modelo de bona organissació y disciplina republicana, en la qual els monárquichs se quedaren ab 500 vots y 'ls republicans n'obtingueren passa de 1,500.

Presidia una de las mesas un tinent d'alcalde, fins avuy monárquic, y quan arribá l' hora de votar, havent sigut l'últim, com a president qu'era, digué:

—Aixó de la República es contagiós. Y prenent una candidatura republicana la deposité en l'urna.

Aquest rasgo de improvisat entussiasme per lo que vé, sense que hi haja medi d'evitarho, marca l'camí que seguirán dintre de poch las classes neutras y tots els liberals de bona fé. Del contagi republicà no se 'n lluirará ningú qu'estimí a la patria y ansíhi la seva regeneració.

[Qué n' es de trist lo que feu algún centre federal, tancant las sevas portas, durant las eleccions del passat diuenje!

Y no 's limitá a tancar las portas, sino que al día següent, al tenir noticia de la gran victoria alcansada per l'unió republicana, s'endolá, com si tingués un mort a casa seva.

[Y pot ser sí que li tenia! Diuenje sucumbí a Barcelona l'exclusivisme migrat de las capellets. Gran fortuna será si ha mort pera no resuscitar may més.

En Villaverde ha sostingut en serio que la victoria dels republicans a Barcelona no té cap importancia, per haverse concentrat la lluyta entre ells y 'ls regionalistas, sense que 'ls elements monárquichs hi hajan prés la part més mínima.

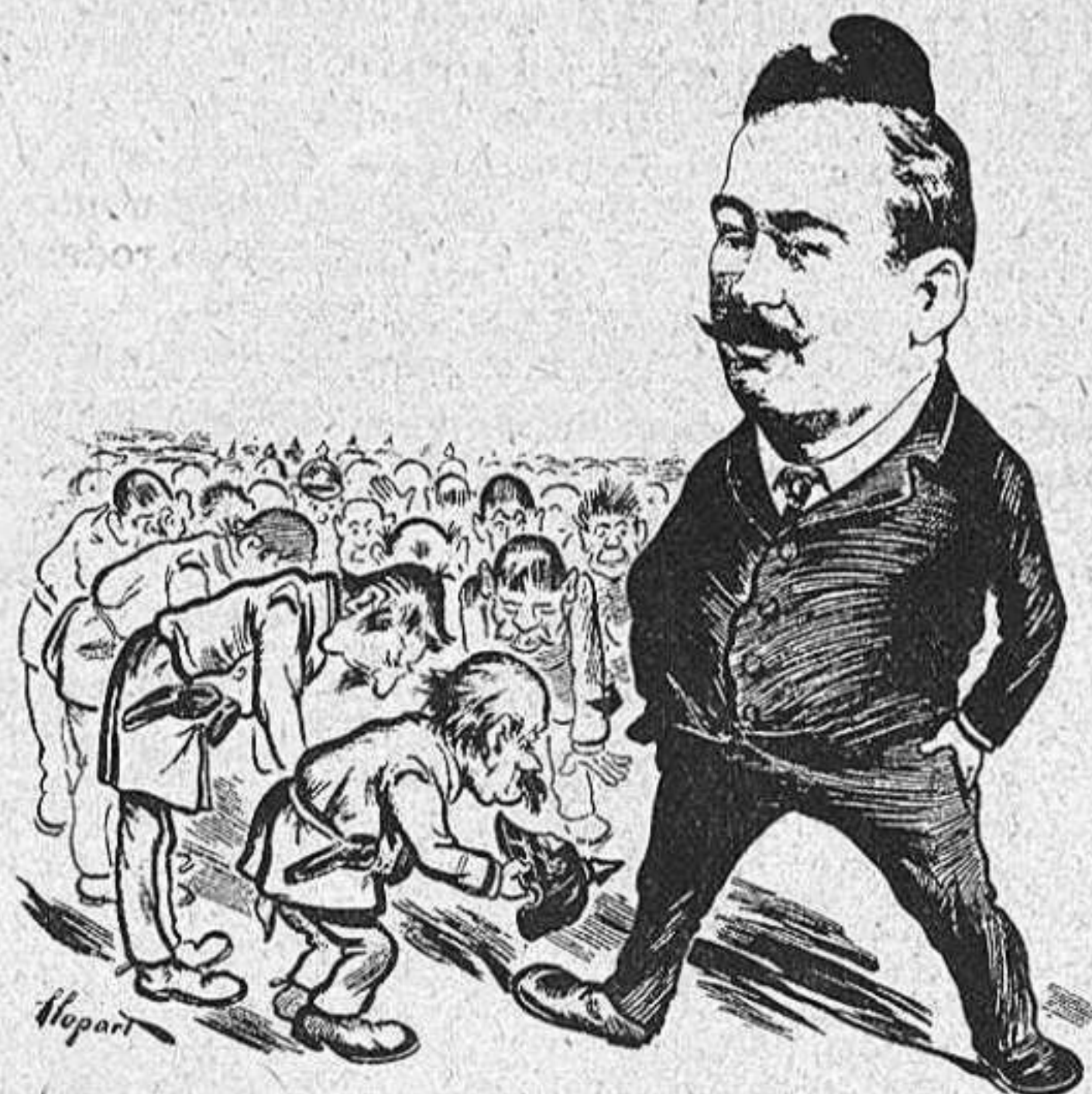
ENTRE XANXES

—¿Por qué le has saludado con tanta reverencia á este señor?

—¡Infeliz!... ¿No sabes que es un rechidor dels de la fornada del diuenje?

CONSECUENCIAS DE LAS ELECCIONES

—Senyor don Alejandro, el cuerpo municipal, consentut de que aquí es V. el que hoy talla el bacallá, tiene el honor de nombrarle su cheneral honorari.

Verdaderament, els monàrquics no hi han intervingut, perquè desde avants d'entaularse ja 's van donar per la pell. Y això de que hagin quedat reduïts a una colla de morts no es res: es com l'ull del famós personatge del epigrama:
—Pues no es nada lo del ojo:
y lo tenía en la mano.

De fixo que *El Diluvio* no ha meditat prou lo que deya al escriure lo següent:
«El cuerpo electoral republicano de Barcelona, salvo numerosas excepciones, ha votado; pero no ha elegido sus candidatos: le han sido impuestos.»
Precisament *El Diluvio* es qui menys pot sostenir semblant afirmació. ¿Per ventura no va presentar, districte per districte, la candidatura dissident combinada ab l'altra ó sigui ab l'oficial?

Donchs ningú negarà que *El Diluvio* li donava al elector medis de triar. Y no obstant, els dissidents van obtenir una votació irrisoria.
O bé això ó bé haurà de confessar bonament que la casi totalitat dels electors de Barcelona no llegeixen *El Diluvio*, ó si l'llegeixen no n' fan cas.
Lo qual, després de tot, potser sigui veritat.

¿Qué no ho saben? *El Diario Universal* va descobrir els fils de una tremebunda conspiració republicana, en la qual hi ballaven nada menos que tres generals.

Pero cridat á donar explicacions davant del jutje, va respondre que no podia dir res pel clar.
Y es que aquí no hi ha més conspiració que la que arman certs periódichs. Conspirar contra 'l seu crédit y contra la seva formalitat.

Els ministres actuals han adoptat ayres provocadors enfront dels republicans; pero la mort treballa per dintre.

Es impossible que puguin sostenirse ni quinze días en la tessitura que han adoptat, puig en lloch d'evitar conflictes, els promouhen y 'ls agravan.
La mateixa majoria haurà de acabar per dirlos:
—Vaja prou, aneuose'n á casa, que no serviu.

¡La Revolució!
Tothom l'espera, tothom l'ansia. Mes cal tenir calma, paciència, que ja vindrà, ó millor dit ja estém dintre d'ella.

De moment, ja que no la sanch, els nostres enemics treuhen molta bilis. Y ab aquesta efusió de bilis pot ser n' hi haurá prou per acabar ab ells.
Estigun ben segurs de que á la fi tindrán la mort que 's mereixen.

La constitució de una majoria republicana en l'Ajuntament de Barcelona, obra 'l cor á las més hermosas esperansas. Y que no dúptem que 's venrán satisfetas, contant ab el patriotisme, l'abnegació y 'l seny dels regidors. D'ells depen en primer terme, l'afirmació definitiva de las conviccions republicanas á Barcelona.

Deixine de personalismes, formin un sol cos, estudiin be totes las qüestions y resolguinlas ab acert. El poble 'ls mira, y 'ls seguirá ab entusiasme si saben ferse dignes d'ell; els aburriria si no corresponguessin á las sevas aspiracions.

El seu origen, pur, popular, eixit del sufragi, es una condició molt distinta de la que tenian els regidors d'ofici, nombrats pels cacichs. Tots els regidors republicans son directament responsables davant del seu honor, y davant del poble que 'ls ha nombrat. Y aquesta es la millor garantia de que 's portarán bé.

Els ferro viaris de Barcelona y líneas y companys afins obsequiarán als delegats estrangers invitats al IV Congrés internacional ab un banquet que tindrà efecte el 15 de desembre pròxim á las 6 de la tarde en el Hotel de Ambos Mundos, Ronda de Sant Pere. — Els carnets se troban á la venta pública en el Café y administració del citat Hotel, en la xocolateria de davant de l'Estació de Fransa y en el centre social. Condal, 12, primer, fins el día 8 de desembre. També poden demanarse als delegats locals, previ pago de 4 pessetas, preu del carnet.

CERVELLÓ, 10 de novembre
El despertat republicà ha tocat també á aquest poble. L' haver obtingut l' acta de diputat á Corts lo republicà federal Sr. Barbé ha donat nous animos als republicans d' aquí y ha posat á son costat tota la opinió y en especial als obrers.
La conxorxa caciquista dels tres amos de las fábricas del vidre ha obligat als treballadors ab amenasas á votar la candidatura transparente com paper de fumar, haventhi á las portas dels col legis los directores y majordoms.

Dels tres directores l' un es alcalde actual que va abandonar el puesto faltant á la llei pera fer d' *espieta*, l' altre un republicà renegat y el tercer un que perque 'l fassin alguna cosa, seria fins butxi.
Aixís han guanyat, pero veient que hi ha hagut 60 republicans que han desafiat los propòsits vetant lo que sa conciencia los dictava. Apesar d' tot no deixém la propaganda y la organizació; farem escolas y auxili mutuo, y molt serà que á la curta ó á la llarga no reventem la coalició patronal tant funesta per la llibertat de la conciencia obrera.

RODA, 10 de novembre
Las elecciones han sortit millor que no volfiam. Varem unirnros los treballadors y vam presentar una candidatura dels nostres, donant per resultat que de cinch concejals que s' havian de elegir, han triunfat dos republicans y dos socialistas, y un altra que 's diu independent pro que es á gust dels treballadors. De totes maneras la classe obrera ha donat una llió als reaccionaris.

VENDRELL, 9 de novembre
No vam respectar el temir entre nosaltres al Cardenal Casañas pera donar el triufo als candidats republicans, ja que de sis puestos n' havém guanyat cinch. Tal vegada això 's degué al fet de indisposarse algo el tal senyor al vení al Vendrell á celebrar la visita pastoral.
Lo mes interessant es que 'l nostre rector (a) Sisco mut. fa cinch anys. quan va pendre possessió de aquesta parroquia al enterarlo del moviment republicà d' aquesta vila, va contestar: Això ray! ja 'ls acabaré, deixeu los per mí. Els de *La Feu* podrian interessarse pera que en Casañas el nombrés rector de alguna altre parroquia. Aixís de mica en mica aniria acabant ab els republicans de tot Catalunya.

VALLBONA, 3 de novembre
Mossen *Geyerudet* ha fet venir un predicador jesuïta que, segons diuhen, á las noyas que confessa 'ls hi pregunta si 'l xicot els hi estreny gaire las mans.
Dissapte, porque 's vegi si estava de vena, las enfilá en fer preguntas al auditori. Pero la inspiració divina devia trencar de camí y no ho entench, lo cás es que ell volia que diguessin no y varen dir sí, motivant una escena sarsuelera que n' hi havia per sucari pa. Va treure molta bilis recomanant que no anés ningú á escoltar al diputat Lleiget y, esperansat, pronosticó que no més hi anirán quatre *ahigots*. ¡Y vá omplirse la sala y vá reinar entusiasme á dojo! Ja ho veu, *pare Mas-perdut*.

COPONS, 8 de novembre
Las elecciones municipales han sigut renyidas. Lluyta-va l' un costat del poble, democrátich, valent, decidit, ferm y resolt á que se li respectessin sos drets. D' un altre l' element reaccionari, clerical, jesuítich, farsant y concupiscent, amparanse en la coacció, atropell, difamació y abus de poder. ¡Visca la Justicia! ¡Visca la Llibertat!
El poble democrátich de Copons ha guanyat, triomfant la candidatura popular. Y ara 'l Farinetas negre que s' ho rasqui.

LO QUE DIU EL POBLE

— ¡Quina victoria, amich Pere!
— ¡Ja pots ben dirho, amich Paul!
Ho tinch al davant, ho palpo, y 'm sembla qu' estich somiant.
¡Oh, sí! Aquest 8 de Novembre hauria de ser grabat en una planxa de mármol.
— Y en lletras de quatre pams!...
— Valentos de l' arma augusta que la llei ens ha donat, sense acudí á la violencia ni haver de derramar sanch, hem lograt del municipi conquistar l' antich casal.
— ¡Qu' hermos es això, amich Pere!
— ¡Hermosísim, amich Paul!
— Encare que per mil síntomas tenia motius sobrats per pensar que la victoria s' havia de decantar en favor nostre, no 'm creya que resultés tan brillant.
¡Divuyt regidors del poble á Casa de la Ciutat!
¡Divuyt homes que á la empena del sufragi universal, van els nostres interessos allí dintre á administrar!...
— ¿Tú 'ls coneixes?

— ¡Jo? Ni gota.
A mi van dirme: «Anirás á votá á aquest y á aquell altre, y á votarlos vaig anar.»
— Lo mateix que jo. «Es aquesta la bona?» vaig dí al company que dava candidaturas.
«Aquesta.» Y sense mirar quina classe de noms deya, entro, la entrego... y en paus.
— Quan al fersé l' escritini van dirme: «Els republicans hem obtingut divuyt puestos, ¡quina alegría! ¡quina salts!»
— Y ab molta rabó, amich Pere.
— ¡Som els amos, amich Paul! L' alé de la democracia entraré á ca la Ciutat, y al últim els fills del poble tindrán sos representants en aquell saló que honraren els nostres antepassats.
— Y ¿qué farán aquests homes quan siguin allí dins?

— ¡Ah!
Jo no ho sé, pero suposo que mirarán d' arreglar el desgavell lege, dari que impera á la Casa Gran, fins ara productiu feudo d' uns quants cacichs descocats. Crech també que, fentse cárrech del tremendo malestar en que vfu el pobre poble, l' anirán descarregant de certs pesos que l' ofegan y no 'l deixan respirar.
Crech, en fi, que, preocupantse del bon nom de la ciutat, la farán anar més neta de lo que ara sol anar, rentantli sovint la cara ab sabó desinfectant.
— Noy, has parlat com un llibre. Aquest ha de sé 'l treball que han d' empendre—y ben de presa— els edils republicans qu' hem portat al municipi; donchs, si després de lluytar per tenirhi majoria, á dins de la Casa Gran segueix el mateix desordre, y 'ls carrers de la ciutat

segueixen sent un dipòsit de porqueria y de fanch, y 'l aygua segueix impura, y 'l gas segueix no sent gas, y segueixen las cloacas sent una cria de mals, y la carn segueix pels núvols, y 'l pa segueix anant car, y 'ls braus venedor, segueixen pacíficament robant y de pas envenenantos ab perfecta impunitat, caldrá dí ab tota la boca que, fet y fet, tant se val que allí hi tinguém divuyt homes com que no n' hi tinguém cap.
¿No ho veus aixís, amich Pere?
— ¡Aixís mateix, amich Paul!

C. GUMA

ELS DOS GUAPOS

UAN en Villaverde hagué rebut l' encàrrech de formar ministeri, l' home, que 's coneix una mica y sab els punts que calsa, va posarse á tremolar.
— ¡Jo primer ministre?— va dirse:— ¡Jo á la presidencia del Consell, donant ordres als meus colaboradores? ¿Jo al cap del banch blau, resistint las embestidas dels diputats, que no deixarán de venir á buscarme las pesigollas?...
Breu; que 'l marqués de Pozo Rubio va agafar per y que, imitant als duenyos de certs establiments que, per viure descansats y tranquils, logan un pinxo que 'ls defensi la casa y sáiga fer l' home en els moments difícils, determiná contractar, no un, sinó dos guapos que 'l traguessin d' apuros y li ventessin las moscas quan els días de proba fossin arribats.

La primera porta ahont en Villaverde va anar á trucar va ser la de 'n García Alix.
— Don Antoni, tinch el gust de participarli que formo ministeri— va dirli.
— ¿Vosté? ¡Imposible!
— ¿Per qué? ¿Tan incapás me creu?
— Incapás no, pero es un lloch difícil, de molt compromís, que requereix una energia y una sanch freda que no sé si vosté tindrà.
— Es que conto ab vosté.
En García Alix ja va fer un' altra cara.
— ¿Ab mí? Consideri, don Raymundo...
— Deixis de modestias y tonterias. Necesito un home de pit, de puny, de barra, y crech que vosté podrá servirme perfectament. Li donaré la cartera de Gobernació. ¿Li agrada?
— ¡Lloch de perill y de lluyta? Aceptat.
— Vosté haurá de rebre las trompadas de l' oposició.
— Déixiho per mí.
— Haurá de fer un parell de discursos cada tarde.
— Encare que vulgui cada cinch minuts.
— Y haurá de *dirigir*... ¿sab?... dirigir las elecciones municipales ab aquell garbo que va fer inmortal á n' en Posada Herrera.
— Li prometo que quedaré vosté satisfet.
— ¿Es á dir qu' estém entesos?
— Entesos.
— Donchs á las deu á jurar.

Contractat el primer guapo, va dirigirse á casa del que havia de fer de segón y que no era altre qu' en Romero Robledo.
— Sí á don Francisco— va dirli— li oferis jo la presidencia del Congrés, ¿qué 'm respondria?
— Li respondria que l' accepta ab el major reconeixement.
— ¿Ja sab vosté á lo que 's compromet al acceptarla?
— No, ni m' importa saberho. Sigun las que sigun las condicions que m' imposi, quedan desde ara escritas.
— Vosté haurá de ser el meu defensor.
— Ho seré.
— El meu escut.
— La seva corruja, el seu casco, la seva galta... tot lo que vosté vulgui.
— Corrent, donchs: per vosté seré la presidencia del Congrés.
Don Raymundo va respirar. Ja tenia dos guapos, dos pinxos per guardarli las espalllas y treure per ell la cara en trances de compromís.
Podia sense temor de cap classe constituhir el ministeri que li havian encarregat.
Y va constituhirlo.

Que 'ls dos matóns contractats no han enganyat al amo, es innegable; pero que las cosas no han anat tan bé com en Villaverde 's figurava, també es evident.
Fresch, desahogat y ab un aplom que deixa admirats als mateixos banchs de la Cámara popular, en García Alix ha realisat completament las esperansas del president del ministeri. Despreocupació com la seva no s' havia vist á Espanya desde la invenció del sistema representatiu hasta 'ls nostres días.
— Senyor García— li diu un diputat, possehit de santa indignació— el gobernador de tal capital ha ha comés una verdadera atrocitat.
— Ja ho sabia— respón el ministre.
— ¿Vosté aproba la seva conducta?
— Sí, senyor; jo ho aprobo tot.
— Donchs vosté es un tal y un qual...
— Me 'n alegro de la noticia.
— Es que, seguint aixís, el millor día hi haurá una catástrofe...
— Y al cap de dotze mesos farà un any.—
Tal es en García Alix.
Y del inimitable Romero Robledo ¿qué 'n dirém? La presidencia del Congrés, en poder d' ell, s' ha convertit en la tribuna d' un clown que no té altre

propòsit que divertir al públich y omplir d' una manera ó altra l' hora ó las dugas horas que l' empresari li ha senyalat.
— Demano la paraula— diu un representant del país.
— ¿Per qué?
— Per fer una pregunta.
— Fásilla al diputat que tingui més á la vora, y no molesti al Congrés ab las sevas *chinchorrias*.
— ¡Vull enrahonar!... ¡El reglament m' ampara!
— No n' hi ha de reglament. Per rahó d' economías l' hem suprimit.
— ¡Aixó es un atropello!
— Potser sí; pero calli, que ara no estém per vosté.

A pesar dels esforços dels dos guapos que, la veritat sigui dita, son titánichs, els negocis de 'n Villaverde van cada día tant de mal en pitjor, que no tindria res de particular que á l' hora menos pensada li vejessin tancar l' establiment.
Y es que al punt á que han arribat las cosas, las amenasas ja no fan por y 'ls pinxos, per valents que siguin, no cortan ni pinchan.

FANTÁSTICH

NA nota típica de las elecciones barceloninas; la major part dels alcaldes de barri que havian de presidir las mesas, brillaren per la seva ausencia. Entre 'ls que faltaren s' hi contan casi tots els que parí l' arcalde Boladeres.
Es lo que deyan ells:— ¿Els jochs de mans están prohibits? Donchs res hi tenim que fer.

Quan els neos se cansaren de tatxar al valent Lerroux de despota, tirá y dictador, el calificaren de gall.
Digueren d' ell qu' era un gall que havia llenzat el quiquiriquich, imponentse á tothom.
Menos mal que de gall el tractin, porque ho es, y ab bons esperóns, havent donat el quiquiriquich, en el moment precís en que 'ls galls el donan, es á dir: quan baixan de la gallina.
Sols que la bestiola, va fugir tan depressa, tota esburifada, que no 's pot dir pel clar si era gallina ó era perdiu.
En Villaverde va dir, que tot això del moviment republicà era «mucho ruido y pocas nueces.»
Es veritat, pocas nous.
Pero en cambi molts castanyas!

El día de las elecciones vaig veure al hereu Pantorrillas, passejantse molt tranquil per la Rambla. Jo 'l feya á Sardanyola; pero era á Barcelona: ja 'ls ho he dit avants, jo mateix el vaig veure.
¿Y com no havia de venir, havent vaticinat que 'ls republicans ens barallariam, que correria la sanch y que la Creu roja hauria de anar á recullir els morts y ferits á la Fraternidad republicana? Ell volia veure tot això. Y en efecte, de ferits y morts va haver-n' hi un cabasset plé á curull.
¡Pobre hereu Pantorrilles, y quina llástima fa! La única manera de no inspirarne ¿saben quina es? Que 's desi.

Lllegeixo:
«El Sr. García Alix se muestra *satisfecho* del resultado de las elecciones.»
¿Satisfet? No ho crech: no pot ser.
Si per cas, tip. Tip y á punt de reventar.
Els regionalistas de 14 que n' presentavan, n' han tret 7.
Un número simbólich.
La representació dels set pecats capitals.

La abrumadora victoria republicana de Zaragoza ha sorprés á molts; á nosaltres no.
Els que se n' han extranyat, preguntan:
— ¿Y donchs, á que han quedat reduïts tots aquells entusiasmes y ovacions que 's promogueren quan el viatge regi?
Res: aquesta vegada 'l poble saragossá ha pogut parlar ab entera llibertat y ha dit:
— Soy más republicano que Dios!

¿Y á Bilbao? ¡Quin resultat mes admirable!
Sobre aquells carrers tacats encare ab la sanch derramada, primer pels caruncas, ab motiu de las moixingangas clericals, y mes tart per la verida per las tropas, ab motiu de la *huelga* de las minas, s' ha afiansat la victoria de las aspiracions progressivas ab l' estret abrá dels republicans y 'ls socialistas.
Aquest es el camí. Units serém forts, contra 'ls embats de la reacció y del clericalisme.

EN PREMPSA
ALMANACH
DE
LA CAMPANA DE GRACIA
PERA 1904

La República
LÁMINA ALEGÓRICA
propia pera ser colocada en Cassinos, Ateneos, Societats y tota classe de Centros democrátichs
Tamanyo de la lámina 65 per 50 centímetros, impres. á sis tintas sobre cartulina mate.
Preu: 2 pessetas
SE VEN PER TOT ARREU

El forn de l' Opinió Pública

—Ara, vinga escalfar-lo: quan el tinguem a punt hi courém el pa de la revolució.

A San Sebastián, victoria republicana en tota la línia.

Y així qu' en aquella hermosa ciutat hi va tots els anys la Cort a passar l' estiu!

Pero 'ls donostiarres son aixís. Per mes ventajias que se 'ls proporcionin, no vendrán may la seva conciencia republicana.

També Sevilla s' ha unit ab entusiasme al moviment republicà elegint una considerable majoria de regidors.

Res: es alló que diuen: «Quién fué a Sevilla, perdió su silla.»

Y qui diu cadira, diu un altre asiento mes encopetat.

A Valencia la lluyta sigué rnyidíssima, y 'ls resultats de la mateixa altament favorables a n' en Blasco Ibáñez. Els republicans de l' unió guanyaren 14 regidors: en cambi D. Rodrigo hagué de contentar-se ab dos.

Veritat es que aquesta vegada, no tingué com en las últimas eleccions legislativas l' ajuda dels carlins, dels monárquichs y dels reaccionaris de totes las especies. Lluytá sols ab els dissidents y sigué arrollat.

Al últim l' opinió es la que pronuncia el fallo y la qu' executa la sentència.

L' única nota trista de las eleccions de Valencia, es l' algarada trágica que tingué efecte l' endemà de las eleccions. Alguns dels elements vencedors pas-sejavan una caixa de morts y una creu, cantant las absoltas de n' Soriano, y quan se trobaren davant de la redacció de *El Radical* hi hagué garrotadas y tiros: la policia s' hi embolicá, y resultaren de la refrega un mort y dos ferits.

Ab la llealtat que 'ns caracteriza reprobém la sarcástica manifestació. En las urnas quedava ben enterrat en Rodrigo Soriano, y no hi havia perque fer burla de un cadáver. Pero tampoch considerém que aquella burla sigües motiu suficient pera derramar sanch humana.

La República exigeix de tots els que l' estimin: cordura, serenitat y correcció.

També a Santander hont els republicans tragueren una gran majoria de regidors, hi hagué escenas tumultuosas y actes de forsa que produhiren no pocas desgracias.

Desde un convent de carmelitas se dispararen alguns tiros contra las masses populars qu' efectuavan una manifestació. Davant de la residencia dels jesuïtas, se feu també foch y morí un noy de pochos anys.

Y ara ningú vol ser responsable de aquest infan-

ticidi: sobre tot els Loyolas son els que fan mes grans protestas de la seva ignocencia.

Ja veurán, com si s' investiga la cosa, resultarà que la bala que va matar á aquella criatura, va caure del cel.

¿Que no ho sabían? Sant Miquel Arcángel, s' ha acomodat á la táctica militar moderna, y ja no usa espasa; usa mauser.

¡Y quin president mes cayó en Romero Robledo! A cada punt s' enfada, s' torra roig, espeternega y pert els estrepes.

Ell que ha passat la vida abusant del reglament, fent oposició y en certs cassos fins obstruccionisme, no pot consentir que 'ls diputats usin de iguals medis en defensa de sos drets.

Es el rector que no s' recorda de quan era escolá. Pero no té mes remey que comprimirse, perque aquí tots ens coneixém, y de cap á peus en Romero es un punt flach y vulnerable.

Per lo tant, si ha d' estar tan nerviós, substituïheixi la campana per un pandero y á lo menos donará gust á la má, y la seva situació en la poltrona presidencial resultarà mes divertida, y sobre tot mes flamenca.

De com se diverteixen els pares de la patria. Sostingueren días enverra un debat parlamentari l' Sr. Martín Luna y l' diputat per Figueras, nostre estimat correligionari Sr. Bofill. Y com tots dos son sórts parlavan glorificats á matinas.

Y l' Congrés vinga riure. Sobre tot quan el senyor Martín Luna va dir ab molta serietat: «No hay peor sordo que el que no quiere oír.»

¡Oh, 'n son molt de divertits els pares de la patria!

A Italia, l' ministre de Hisenda, nomenat de fresch, s' ha clavat un tiro.

Els nostres no apelarán may á uns recursos tan melodramáticos. Y després, que no valen tots ells plegats la pólvora y la bala de un disparo.

Per suicidarse en Villaverde té sempre obert el marquesat de Pozo-rubio.

¡Ala! ¡De cap al pou!

A Kiel (Alemania) s' están fent las probas de un nou submarí, inventat per un enginyer espanyol.

Ja veuen si som desgraciats en cosas de marina. Tenim un enginyer capás de inventar un submarí y se n' ha de anar á Alemania á realisar las probas.

Y es que aquí no pot haverhi altres submarins que 'ls barcos que van ser tirats á pico á Cavite y Santiago de Cuba. *Submarins* per tota una eternitat.

A LO INSERTAT EN L' PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Con-so-la-do-ra.*
 - 2.ª ANAGRAMA.—*Galofre-Golofre.*
 - 3.ª GALLARDET NUMÉRIC.—*Gumersindo.*
 - 4.ª GEROGLÍFICH.—*Qui deu deu deu cent.*
- Han endevinat totes ó part de las solucions del número anterior, els caballers: Rotopuny y ningú més.

ENDEVINALLAS

XARADA

Dispersas esmustradas, sembrant el caminal que creuha al fraccionarlo un jardí exuberant fullas de clavells várís d' entre 'ls més bells total, á una noya li arrencan queixas y tristos plans que s' tornan abundosas llágrimas al mirar els clavellers macissos dos-tres y grapejats.

Jo sol primera-inversa y ningú més ho sab que la seva minyona cansada d' esperar l' ordre d' aná á retiro dalintse ab dos ayments, vá fraguar tenebrosa la idea de donar un disgust dels més grossos á aquells enamorats.

J. COSTA POMÉS

TRENCA-CLOSCAS

SRA. ADELA MOLAS L.

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas el títol de una obreta de C. Gumá.

A. S. VINYALS DE T.

ANAGRAMA

Un total d' enamorats hi havia vora de un tot

que mirantse y sens dir un mot estavan mitj abratsats.

J. BARADAT

CADENA DE PUNTS

Sustituir els punts per lletres de modo que llegidas vertical y horizontalment diguin: 1.ª: mineral—2.ª: en las barcas.—3.ª: element del mon.—4.ª: las floristas ne fan.—5.ª: número y 6.ª: musical.

J. FARRÉS GAIRALT

GEROGLÍFICH

CIAT

AMADEO I

0000000

E

JOSEPH GORINA RORA

Caballers: Estevet de Vilanova, Pe Pi Tu, J. R., Titú de la Llana, J. R., S. Pelegrí Argilaga, S. Raspall, Joan Sancho y M. de C.: Poch afortunats.

Caballers: Joan Bta. Mamé, A. Cararach, Miquel Planas, J. Mabar, Enrich Doménech, F. Joanet, Pau de la Laya y Miseria: *Non c'è male.*

Caballer: J. Costa Pomés: Rebudas las dugas remesas. Agra-him la constancia. S. G.: Lo del *Almanach de la CAMPANA* va molt bé.—Rampells: Ab molt sentiment devém dirli que no aprofitan.—Ramiro de l' Fullech: Al comensar semblava qui sab qué... Y total es un xiste de calendari. ¿Per xó, escriure tantas quartillas!—J. Ribas: Moltes condicions y cap de bona.—Matías Costa: *Hombre, aixó al Pí-pí-pí!*—Estorer de la Ronda: *Muy bien hablau.*—Frederich Marsal: Gracias; demostra bona voluntat y sentiment modernista.—Antolí B. Ribot: Pensém aprofitar los pochos ó molts.—F. J. B. (Clar y Net): Si hi ha lloch, será fácil complaurel.—Pissarra: Agra-him la felicitació. Els traballs que 'ns envia son fluixos.—R. S., S. M., F. S., Alella, L. C., Mollerusa, Sallent, Sant Cugat, Premiá de Dalt, R. Monplá y M. Ramón: No 'ns es possible publicar las cartas que 'ns envían, per varis motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lóvillex y C.ª

Els municipals de Barcelona

Emprobantse el gorro frichi de reglament, pel día que l' Achuntament republicá prengui possessió.